

Nancy Herkness

Neem me mee

Met het opsnuiven van de geur van vers hooi en zadelwas voelde Claire de knopen in haar schouderpijlen langzaam losser worden. Ze stond bij de schuurdeur met haar gezicht omhooggericht zodat de vroege zomerzon haar wangen en voorhoofd kon strelen. Ze voelde de warmte door de stof van haar shirt en spijkerbroek heen.

Deze plek was de afgelopen dagen haar vluchtoord geworden. De goed onderhouden stenen gebouwen, de blauwgroene bergen die er bovenuit torenden en de constante bewegingen van de machtige, glanzende paarden wisten haar zeker een uur of wat af te leiden van haar problemen.

‘Hé, Claire, kom eens hier.’ Sharon, de eigenaar van Healing Springs Stables, wenkte haar vanuit het midden van de schuur. ‘Ik heb hier een paard dat ik aan je voor wil stellen voordat je vertrekt.’

‘Nog een kandidaat-fluisterpaard?’ riep Claire lachend. Haar vriendschap met de paardenvrouw was een extra reden voor Claire om hier te komen. Sharon was de rots geworden waar zij zich aan vastklampte in haar moeras van teleurstelling en verdriet.

Een dikke laag houtsnippers dempte haar voetstappen maar door het onafgebroken gerammel van halters tegen drinkbakken en het liefkozende gemompel van de staljongens tegen hun beschermelingen was het verre van stil in de schuur. Ze nam nog eens diep en dankbaar adem en liep naar haar vriendin.

‘Wacht maar af,’ zei Sharon met haar springerige koperblonde lokken die een golvende stralenkrans om haar gezicht vormden.

Claire probeerde de lange atletisch gebouwde vrouw bij te houden, wat betekende dat ze bijna moest rennen. ‘Is dit er ook zo een die je gered hebt van de ondergang?’

‘Ja. Net vanmorgen gebracht. Het is een volbloedmerrie, een voormalig racepaard. Ze zou weleens zeer geschikt kunnen zijn om jouw verhalen aan te horen.’

‘Als jij het zegt.’ Claire begreep niet direct waarom een voormalig racepaard iets zou begrijpen van haar problemen met haar ex-echtgenoot of haar jongere zusje, maar ze was bereid Sharon het voordeel van de twijfel te geven.

‘Hier is ze dan,’ zei Sharon stoppend bij een staldeur waar ze ruimschoots overheen kon kijken. Verbaasd schoten haar wenkbrauwen omhoog. ‘O, hallo, dokter Tim. Dat is snel?!’

‘Je zei dat ze er slecht aan toe was dus ik heb meteen tijd gemaakt.’ De stem die uit de stal kwam was diep met een vleugje van het lijzige accent van de streek.

De staldeur zwaaide open en een man zo groot als een kleine berg stapte de gang op. Met de namiddagzon in de rug kregen de punten van zijn steile haar een dieprode gloed terwijl zijn geruite houthakkershemd blauw en goud leek op te lichten. In een van zijn grote handen droeg hij een grote canvastas met de woorden SANCTUARY VETERINARY HOSPITAL erop geborduurd in donkergroene letters.

Claire had gehoord dat er een nieuwe veearts in Sanctuary was neergestreken maar ze was hem in de paar weken die ze nu terug was in haar geboortedorp nog niet tegengekomen. Niemand had haar verteld dat hij geen gek figuur zou slaan in de verdedigingslinie van een rugbyteam. Toch straalde hij door zijn kalme, doelgerichte voorkomen veel meer een bepaald soort veiligheid uit dan een bedreigende fysieke dominantie. Ze zag hem met gemak de wereld dragen, als Atlas het bijltje erbij neer zou gooien.

‘Dokter Tim, dit is Claire Parker, een vriendin,’ zei Sharon. ‘Ze werkt in de galerie van Davis Honaker in het dorp. Ze is vorige maand hiernaartoe verhuisd van boven de Mason-Dixon in het hoge noorden waar ze voor een vooraanstaande galerie werkte, dus Davis kan haar geluk niet op.’

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei Claire met uitgestoken hand en lichtblozend door Sharons lovende introductie. De tas van de veearts landde met een plof op de vloer en liet het stof opwaaien. Een ongemakkelijk moment lang hing Claires hand in de lucht terwijl dokter Tim leek te bevriezen.

‘Sorry, aangenaam kennis te maken,’ zei hij toen hij eindelijk een stap naar voren deed om een sterke, bonkige hand om de hare te sluiten. ‘Ik dacht heel even dat ik u ergens van kende.’

Toen Claire Parker uit Sharons schaduw was gestapt had Tim Anais gezien. Hij wist dat de verbeelding hem parten speelde, maar op de een of andere manier zorgde de dramatische lichtval en de manier van bewegen van deze vrouw ervoor dat hij precies zijn vrouw had gezien zoals ze eruit had gezien op het podium, want dat was hoe hij haar zag in zijn dromen.

Hij zocht naarstig naar de verschillen die er moesten zijn tussen deze vrouw en zijn overleden echtgenote. Ja, Claire had glanzend donker haar dat ze in een lage knot onderin haar nek droeg, net als zijn vrouw vaak had gedaan, en ze hadden allebei hetzelfde hese randje aan hun stem. Maar Anais had blauwe ogen gehad en die van Claire waren zachtbruin, en onder haar T-shirt en jeans verborg Claire meer rondingen dan de ranke actrice zich ooit zou kunnen veroorloven.

En toch liet hij, de rationele wetenschapper, zich bijna verblinden door de gelijkenis. Hij had gedacht dat hij door New York te verlaten niet meer constant herinnerd zou worden aan haar afwezigheid, maar nu werd hij zelfs in het onherbergzame West Virginia onverbiddeijk in de nachtmerrie teruggetrokken.

Claire keek hem verbaasd aan en hij realiseerde zich dat hij haar hand nog steeds vasthad. Hij schonk haar een verontschuldigd lachje en ontspande zijn greep.

Haar blik werd intens alsof ze iets van zijn gezicht probeerde te lezen. Opgelaten vroeg hij zich af wat zijn uitdrukking verried. De meeste mensen waren gestopt met het tonen van medeleven als slechte dekmantel voor hun nieuwsgierigheid naar het overlijden van zijn vrouw, maar Claire Parker was nieuw hier. Zij wist waarschijnlijk niet dat hij het onderwerp bij voorkeur vermeed.

‘Excuseert u mij,’ zei hij en hij knikte beleefd naar Claire voor hij zich tot Sharon richtte. Hij haalde een receptenblok en pen tevoorschijn en schreef drie blaadjes vol voordat hij ze uit het blok scheurde en omhooghield. Nu hij zich weer op de fysieke toestand van de merrie die hij net onderzocht had concentreerde kwam de woede net zo sterk weer in hem op. ‘De vorige eigenaar van dit paard zou vervolgd moeten worden voor ernstige verwaarlozing.’

‘Dat spreek ik niet tegen.’ Sharon pakte de recepten met een zucht van hem aan. ‘Zet je consult maar op de rekening.’

‘Deze ronde is van het huis,’ zei Tim. ‘Ik ga je geen geld vragen voor een paard waar je nooit iets uit zult halen. Ze zal je alleen voer en stalruimte kosten.’

‘Ze zal Claire helpen. Daarmee verdient ze haar kost en inwoning.’

Hij zag in zijn ooghoek hoe Claire een klein, schuchter gebaar maakte en draaide zich terug naar haar. ‘Probeert Sharon je een fluisterpaard aan te praten?’

‘Ah, je kent Sharons theorieën,’ zei ze opgelucht. Daarna verscheen er een brutale glinstering in haar ogen. ‘Heb je misschien zelf ook een fluisterpaard?’

‘Nog niet,’ antwoordde Sharon voor hij iets kon zeggen.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij hebben die beesten genoeg aan hun eigen sores, daar hebben ze mijn problemen niet bij nodig.’ Zelfs zijn ergste vijand verdiende het niet zijn verhaal te moeten horen.

‘Je hoeft in elk geval niet bang te zijn dat ze je intiemste zielenroerselen op Facebook zetten,’ zei Claire.

‘Dat is een voordeel waar ik nog niet bij had stilgestaan,’ gaf hij toe, en hij was aangenaam verrast door de ironie in haar stem.

‘Jullie nemen het niet serieus,’ zei Sharon. ‘Iedereen heeft iemand nodig om zijn problemen aan kwijt te kunnen, en paarden hebben brede schouders om een deel van je last van je over te nemen.’

‘Jaja, vertel alles maar aan het paard en je problemen verdwijnen als sneeuw voor de zon,’ zei Claire met een glimlach naar Sharon. ‘Welk paard kent al jouw geheimen, Sharon?’

‘Ik heb een schuur vol fluisterpaarden,’ zei Sharon grijnzend terwijl ze de staldeur ontgrendelde. ‘Eens kijken wat je van WilLOW vindt.’

‘Nu?’ Er gleed een donkere schaduw over Claires gezicht terwijl ze naar hem en weer terugkeek. ‘Is dit niet iets tussen mij en het paard?’

Dus de zelfverzekerde Claire Parker wilde haar potentiële fluisterpaard niet in het bijzijn van een vreemdeling ontmoeten. Misschien was ze toch niet zo sceptisch als ze zich graag voordeed.

Of misschien smachtte ze wanhopig naar een luisterend oor.

Hij bedankte ervoor om zich weer in zo'n web van afhankelijkheid te storten. 'Ik ga even bij de zwangere merrie kijken en kom dan terug om Willows diagnose te bespreken.'

'Goed plan,' zei Sharon.

Claire's bruine ogen straalden dankbaarheid uit en hij verbaasde zich over het sprongetje dat zijn hart heel diep vanbinnen heel even leek te maken.

'Dank je,' zei ze. 'Ik heb geen idee wat er gebeurt als men het juiste paard tegen het lijf loopt. Misschien vallen er wel spaanders.'

'Er zullen tranen vloeien en tanden worden geknarst,' citeerde hij.

Grijnzend ontblootte ze haar tanden en klapte een paar keer met haar kaken voordat ze de stal in glipte.

Hij bleef achter met de vorm en kleur van haar lippen glashelder op zijn netvlies.

Claire genoot met een merkwaardige tegenzin van de nabijheid van de veearts. Hij lachte niet snel, maar als hij lachte was het met de weldadige warmte van de middagzon. Zijn kracht beviel haar; er moest wel heel veel gebeuren om dokter Tim van zijn à propos te brengen. Zijn kalme rationaliteit stond echter lijnrecht tegenover het zogenaamde mystieke contact dat zij met Sharon's mishandelde racepaard moest maken dus ze was blij dat hij zich tactisch teruggetrokken had.

Toen ze de half verlichte stal binnenstapte legde ze haar hand op de flank van de merrie om haar te laten weten dat ze gezelschap kreeg. Willow had een bruine, ruwe vacht en haar staart was niet meer dan een stomp. Toen ze haar hand verder liet glijden voelde Claire de scherpe contouren van haar heup. 'Ze is broodmager.'

'De eigenaar begon haar te verwaarlozen na een slechte prestatie op de racebaan. Als we haar weer gezond krijgen zal ze prachtig zijn.'

'Dat neem ik dan maar van je aan. Momenteel ziet ze er vreselijk uit, arme schat.' Terwijl Claire de schrale vacht van het dier streelde, laaide er net zoveel medelijden als woede in haar op. 'Hoe kan iemand een levend wezen zo behandelen?'

‘Inderdaad, ik zou die klootzak weleens zonder eten op willen sluiten in een stal, dan kan hij zelf voelen hoe het is om zo behandeld te worden.’

Claire liet haar vingers langs Willows nek glijden. De merrie liet haar hoofd hangen alsof ze het gewicht ervan niet kon dragen. Claire kende dat gevoel; zo had ze zich elke dag sinds haar scheiding gevoeld. ‘Ik denk dat Willow een fluistermens nodig heeft. Ze ziet er niet uit alsof ze naast haar eigen lot nog de problemen van een ander kan dragen.’

Het is niet dat Claire niet over haar problemen wilde praten, zelfs al was het met een paard, maar ze had gewoon niet zulke goede ervaringen met hulpverleners. Haar mentor op de middelbare school had haar geadviseerd een secretaresseopleiding te volgen toen ze om aanmeldingsformulieren voor de universiteit had gevraagd. Haar huwelijkstherapeut was kansloos geweest tegen haar onherroepelijk afstervende relatie. De scheidingsbemiddelaar had niet kunnen voorkomen dat haar ex met het grootste deel van haar bescheiden doch kostbare kunstcollectie vertrokken was.

En nu dacht Sharon dat ze maar een paard moest nemen als therapeut. Nou ja, Willow werkte in elk geval niet tegen een duizelingwekkend uurtarief.

‘Geef haar maar iets lekkers,’ opperde Sharon.

Claire was de wortels die ze in haar zak had gepropt toen ze haar huurwoning verliet voor een heerlijke buitenrit vergeten. In haar leven in New York was er geen plaats geweest voor paardrijden en nu was dat het enige plezier dat ze zichzelf gunde naast haar baan en het bijstaan van haar zus.

Claire haalde een wortel tevoorschijn en hield hem op haar uitgestrekte hand. ‘Toe maar, meisje, eet maar lekker.’

Willow blies haar vochtige adem tegen Claires huid maar pakte het lekkers niet aan.

‘Denk je dat ze last heeft van haar tanden en daarom niets hards wil eten?’ vroeg Claire.

‘Ik vraag het dokter Tim als hij terugkomt.’

‘Heeft hij ook een achternaam?’

‘Arbuckle, maar niemand noemt hem zo. Hij heeft ruim zes maanden geleden de praktijk van dokter Messer overgenomen.’

Vreemd dat je de verhalen die in het dorp de ronde deden niet gehoord hebt.'

'Blijkbaar hoor ik er nog niet helemaal bij.'

De waarheid was dat Claire zich nog helemaal niet met het dorpsleven van Sanctuary had bemoeid. Toen ze hoorde dat haar jongere zus Holly een acute vorm van de ziekte van Lyme had was Claire naar haar geboortedorp teruggekeerd om voor haar te zorgen, in de hoop dat ze daarmee meteen hun gespannen relatie zou kunnen verbeteren. Ondanks de tijd en energie die ze erin had gestopt had ze, in de drie weken die ze hier nu was, op geen van beide fronten veel vooruitgang geboekt.

Claire wilde meer weten over de veearts, maar Sharon had alleen aandacht voor haar relatie met het paard.

'Willow is al minder gespannen. Je doet haar goed. Nu is het tijd dat zij iets voor jou doet.'

Terwijl Claire Willow zachtjes achter haar oren kriebelde legde het paard haar hoofd met een diepe zucht tegen haar buik waardoor ze even wankelde. Ze voelde de tranen achter haar ogen prikken door dit kleine gebaar van vertrouwen. Kon ze maar zorgen dat Holly haar ook ging vertrouwen.

'Kijk Willow eens in de ogen,' zei Sharon. 'Dan weet je het.'

Aangezien het paard haar hoofd nog steeds liet hangen, liet Claire zich op een knie zakken in het diepe, geurige stro. Met de grootst mogelijke moeite leek Willow haar hoofd een klein beetje op te tillen zodat Claire haar ogen zag: donker, nat en vragend.

Claire wilde niets anders dan troostende woorden in het hart van de merrie gieten en haar vertellen dat ze nooit meer zo zou hoeven te kijken. Ze leunde met haar voorhoofd tegen dat van Willow en kneep haar ogen dicht tegen de tranen die over haar wangen dreigden te rollen.

Toen wist ze wat Sharon bedoelde. Dit was haar paard, of zij nu Willow nodig had, of Willow haar.

‘Dokter Tim,’ zei Sharon op hem af lopend. ‘Hoe gaat het met de aanstaande moeder?’

Terwijl de veearts zijn verhaal deed over bloeddruk en vruchtwater, veegde Claire snel met haar mouw langs haar ogen en ze kwam toen overeind. ‘Oké, Willow, hoe leg ik aan dokter Tim uit dat ik vanaf nu in fluisterpaarden geloof? Hij verklaart me vast voor gek.’ Ze knuffelde de merrie en liep naar de staldeur, die kraakte toen ze hem openduwde om erdoor te glijpen.

Tim stond met gebogen hoofd te luisteren naar iets wat Sharon zei. Een lok kastanjebruin haar viel over zijn voorhoofd en het zag er zo zacht en glanzend uit dat Claire zich moest bedwingen om niet haar hand erdoor te halen.

‘Laat me even Claires paard opzadelen, dan kijken we daarna samen naar Willow,’ zei Sharon. Ze ging ervandoor voordat Claire de kans had haar hulp aan te bieden.

‘Hoe ging het?’ vroeg Tim terwijl hij zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek liet glijden. ‘Is Willow de uitverkorene?’

‘Hoe raar het ook klinkt, het leek inderdaad wel te klikken tussen ons.’ Claire wachtte op een plaagstoot maar hij knikte enkel. Ze lachte schamper. ‘Het lijkt er alleen op dat ze eerst haar eigen obstakels te overwinnen heeft voordat ze aan de mijne toekomt, dus ik reken op jou om haar beter te maken.’

‘Ik doe mijn best, maar voor wonderbaarlijke genezingen moet je bij Sharon zijn. Ik heb haar gevallen zien redden die ik al weken eerder opgegeven had.’ Hij bestudeerde kort de versleten neuzen van zijn laarzen en keek op. ‘Ik neem aan dat je aardig wat te verwerken hebt.’

Claire was even uit het veld geslagen door zijn directheid maar de vriendelijke blik in zijn grijze ogen stelde haar gerust. Ze dacht aan haar akelige scheiding en de volhardende weigering van haar zus om haar hulp te accepteren. ‘Niet meer dan andere mensen. Het lijkt momenteel alleen allemaal tegelijk te komen.’

‘Nou, ik hoop maar dat Willow je een beetje kan helpen.’

‘Ik dacht dat je daar niet in geloofde?’

‘O, als het over paarden gaat geloof ik alles wat Sharon zegt. Zij is meer over ze vergeten dan ik ooit over ze zal weten.’

Claire waardeerde zijn bescheidenheid. ‘Ze laat niet zomaar iedereen aan haar paarden komen dus ze heeft van jou duidelijk ook een hoge pet op.’

Een gedempte hoefslag en het gekraak van leer kondigden Sharons terugkeer aan.

‘Vandaag rij je op Salty,’ zei Sharon terwijl ze de stijgbeugel loshaalde zodat Claire kon opstijgen.

‘Wat is hij groot.’ Claire keek twijfelachtig naar de grijze ruïen. Hij was zeker één meter vijfentachtig hoog.

‘Ik geef je wel een opstapje, hoor,’ klonk Tims stem ergens van achter haar.

‘Nou, bedankt, maar ik...’ Claire slikte haar bezwaren in toen hij bukte en zijn vingers op kniehoogte in elkaar vlocht.

Een lichtbundel viel op zijn gezicht waardoor het donkergrijs van zijn ogen licht leek te geven en de huid van zijn kaaklijn een warme en aantrekkelijke gloed gaf. Claire moest zich bedwingen om haar hand niet op zijn wang te leggen om zijn huid te kunnen voelen.

‘Jij kunt hem makkelijk aan,’ zei Sharon.

‘Wat?’ Claire begon spontaan te blozen door de schijnbare telepathische kwaliteiten van haar vriendin.

‘Salty. Hij is sterk maar zijn mond is van pure zijde.’

‘O... Natuurlijk,’ zei ze, zichzelf tot de orde roepend zodat ze de teugels en het zadel kon pakken voordat ze haar voet in het kommetje van Tims handen zette.

‘Klaar?’ vroeg hij.

Meer dan knikken kon ze niet.

Opeens werd ze omhooggegooid alsof ze niet meer woog dan een lappenpop. Ze zwaaide haar vrije been over het zadel en de veearts bracht haar precies op het juiste moment tot stilstand.

Hij legde zijn hand om haar kuit en verplaatste haar been naar voren om te controleren of de buikriem goed gesingeld was. De handelingen werden duidelijk uitgevoerd door iemand die gewend was om veel te rijden, wat Claire geruststelde. ‘Bedankt voor het zetje. Het had wel wat van een NASA-lancering.’

Tim keek op van zijn bezigheden. Door zijn hoogte leek Salty geen groot rijdier. ‘Sorry dat ik zoveel kracht zette. Ik heb net een zeug van een paar honderd kilo ingeënt dus mijn spieren staan nog in een stand om met varkens te worstelen. Niet dat jij ook maar iets weghebt van een zeug, overigens.’

‘Nou, dat is een hele opluchting,’ grinnikte Claire. Ze trok de teugels iets aan om Salty te vertellen dat ze klaar was om te gaan.

De veearts had haar knie nog vast en kneep er even zachtjes in. ‘Maak je geen zorgen over Willow. Als wij met haar klaar zijn kan ze al jouw problemen aan.’

Toen het paard ongeduldig een stap opzij deed en Tim haar losliet voelde het vreemd leeg. De warmte en kracht van zijn greep hadden akelig vertrouwd gevoeld. Zijn aanraking alleen was genoeg om haar te verzekeren dat haar fluisterpaard in goede handen was.

‘Dus dokter Tim is nieuw in Sanctuary? Hij klinkt anders als iemand van hier.’ Claire hield Salty’s hoofd vast terwijl Sharon hem afzadelde. De veearts had de hele rit door haar hoofd gespoekt. Het rare stille moment toen ze zijn hand naar hem uitgestoken had en het gevoel van zijn hand om haar knie bleven zich in haar hoofd afspelen.

‘Hij is hier opgegroeid maar hij was zo slim dat hij de middelbare school al jong afrondde. Daarom herinner je je hem waarschijnlijk niet. Daarna kon hij op elke universiteit een studiebeurs krijgen. Ik heb gehoord dat er zelfs mensen hier zijn geweest om hem voor hun school te winnen. Kortom, hij heeft meer letters achter zijn naam dan ik in mijn achternaam.’

Sharons achternaam was Sydenstricker.

‘Waarom komt iemand met zulke referenties terug naar een gat als Sanctuary?’ vroeg Claire.

‘Het eeuwige liedje. Een gebroken hart.’

Dat verbaasde Claire. Ze had om de een of andere reden een minder voor de hand liggend motief verwacht. ‘Wie was het die dokter Tims hart brak?’

‘Zijn vrouw.’

Vreemd genoeg voelde Claire een zweem van teleurstelling door haar lijf golven.